

На основі реальних життєвих подій.

НАТ. ЗАПРАВКА. РЕЖИМ

Західна Україна. Літо.

СПІВРОБІТНИК ЗАПРАВКИ вставляє пістолет в бензобак, щоб заправити автомобіль (джип). Лічильник відраховує велику кількість літрів. В цей час з магазину на заправці виходить чоловік ОЛЕКСІЙ (45 років). Повний бак заповнено. Співробітник заправки витягує пістолет. Йде. Автомобіль від'їжджає.

НАТ. ТРАССА. РАНОК

Автомобіль їде гірською дорогою. Олексій за рулем джипу. Тихо. Дзвонить телефон.

ОЛЕКСІЙ

Алло... За рулём... Та говори уже...
Нет... (пауза) Миша, мы коммерческая
организация. (пауза) Та, что ты
меня уговариваешь? Тебе что
заплатили или он тебе какой-то
родственник?.. (пауза) Твой
стажёр наломает дров, а пострадает
авторитет клиники. (пауза) Зачем ты
мне вообще звонишь по этому
поводу?.. (пауза) Угу, толковый
среди бестолковых... (пауза) ТВОЁ
доброе дело, за мой счёт, Миша...
(пауза) Всё, давай, пока, я за
рулём.

Вимикає телефон. Їде далі. Думає. В тиші. Видно що веде внутрішній діалог. Їде. Думає. Бере телефон, набирає Мішу.

ОЛЕКСІЙ

Миша, а чего это ты мне вдруг
позвонил? Ты ж никогда не
пристраивал своих студентов. И чего
вдруг ко мне? (пауза) Таких как я
больше нету, я – лучший.
Ладно, если он готов работать
полгода ассистентом и не получать
зарплату. Пусть придёт, я на него
посмотрю. (пауза) Как-как?
Грузчиком по ночам. Его проблемы
как. (пауза) В эту среду. (пауза)
Какой День Независимости? Мы не
поликлиника. Я буду на работе. С
восьми утра. Ничего не обещаю.
Только посмотрю. Всё.

Кладе слухалку. Вимикаючи мобільний.

ОЛЕКСІЙ

Как я, тоже мне.

Їде.

ІНТ. РЕСЕПШН ПРИВАТНОЇ КЛІНІКИ. ДЕНЬ

На годиннику без п'яти восьма ранку. На вулиці через великі вікна видно святкову атрибутику. Кольорові прапори. Сітілайт з привітанням до Дня Незалежності. Проїздить машина, що миє вулицю, змиваючи пил.

Олексій заходить в клініку. На ресепшені сидить секретарка МАША і неподалік АНДРІЙ, чекає когось на стільці для відвідувачів.

МАША

Здравствуйте, Алексей Игоревич

ОЛЕКСІЙ

Доброе утро, Маша.

Маша очима дає зрозуміти Андрію, що це та людина, на котру він чекав.

АНДРІЙ

Олекію Ігоревичу? Я від Михайла
Юрійовича.

ОЛЕКСІЙ

Пойдёмте.

ІНТ. КАБІНЕТ ОЛЕКСІЯ. РАНОК

Олексій одягає халат оцінюючи Андрія.

ОЛЕКСІЙ

Садитесь. Что стоите?

Андрій сідає на стілець в кабінеті.

ОЛЕКСІЙ

Михаил Юрьевич очень переживает за
Вашу судьбу. Говорит, что Вы
отличник и подающий надежды хирург.

Олексій сідає на своє крісло. За стіл.

ОЛЕКСІЙ

А почему Вы решили стать хирургом?

АНДРІЙ

Бо це найгуманніша професія в
світі.

ОЛЕКСІЙ

Резать людей гуманно? Послушайте, давайте договоримся, я не приємная комиссия. Мне тут ответами из учебников отвечать не надо. Я хочу понять кто передо мной сидит.

АНДРІЙ

То сталося на Різдво. Мені було п'ять років. Я мешкав з бабусею в Закарпатті. Я захтів зробити бабці сюрприз. Пішов на озеро наловити риби і нікому не сказав. Опустив вудочку в ополонку, вона там якось заплуталась в водоростях, я намагався розплутати, аби витягти. Але провалився у воду сам. Намагався вилізти, але в мене нічого не виходило, пам'ятаю, що було дуже холодно. Потім нічого не пам'ятаю.

Олексій уважно слухає і пригадує.

FLASH BACK. НАТ. ЗИМА. РАЙОННА ДЕРЖАВНА ЛІКАРНЯ ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ. РЕЖИМ. ВЕЧІР

Лікарня радянського типу. Видно, що в ній прибирають, але вона стара. Десь плитка відпала, то там якись папірець, замість неї квадратний папірець. Олексій (30 років) дивиться у вікно. Бачить, що під'їхав автомобіль швидкої з нього виносять хлопчика і заносять в лікарню.

ІНТ. ЛІКАРНЯ ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ. ПІЗДНІЙ ВЕЧІР

Олексій заходить в приймальню. Мед. Сестри знімають з дитини мокрий одяг. Дитина синього кольору. Санітарки вже набирають гарячу воду в ванну. Чутно шум води.

ПРИЙМАЛЬНА СЕСТРА

Ось, з ополонки витягли хлопчика.
Везли 25 кілометрів сюди. Отако.

Показує рукою на мокрий одяг.

ОЛЕКСІЙ

Сколько пробыл в проруби?

ПРИЙМАЛЬНА СЕСТРА

Та хто його знає? Знайшов його лісничий. Собака привів по слідах.

САНІТАРКА

Зараз ми його в воду теплу
покладемо, то може він відійде.

Мед. Сестра слухає серце.

МЕДСЕСТРА

Серце не прослуховується.

Олексій стоїть понад дитиною, мовчки споглядає. Дивиться на очі дитини. Очі скляні. Мед. Сестра проводить ліхтарем перед очима, вони на світло не звужуються. Так і залишаються розширені.

МЕДСЕСТРА

Зіниці розширені, на світло не
звужуються.

САНІТАРКА

Поки вода набирається, от вам хоч
грелка.

Санітарка простягає грілку мед. Сестрі. Медсестра прикладає грілку до ноги хлопчика. Хлопчик не реагує. Олексій нахиляється, ощупує дитину. Перевіряє пульс.

МЕДСЕСТРА

Не дихає, серця не має. Зіниці
відішли.

(потичкуючи плечима)

Труп.

Олексій розгублено дивиться. Санітарка закрутила воду. В приміщенні запанувала тиша. Раптом Олексій помічає, що з носа хлопчика з'являється булька і лопається.

ОЛЕКСІЙ

Так. Всё. Разошлись. Подготовить
мне разбавленный спирт и лёд в
перевязочную, быстро!

САНІТАРКА

То, шо вода треба чи ні?

Олексій бере хлопчика на руки, від ноги відпадає грілка, що вже прилипла.

ІНТ. СХОДИ ЛІКАРНІ. НІЧ

Олексій несе сходами хлопчика коридором, в перв'язочну. Хлопчик синього кольору.

ІНТ. ПЕРЕВ'ЯЗОЧНА. НІЧ

Олексій кладе хлопчика на кушетку. Медсестра приносить лід. Олексій обкладає льодом голову хлопчика. Ставить хлопчику підключичний катетор в вену, до серця. Вводить теплий розчин спирту в вену.

ПЕРЕХІД

Олексій крапає по троху. Один на один з голим хлопчиськом.

ІНТ. ПРИЙМАЛЬНА. НІЧ

Мед. Сестра дивиться на те, як санітарка вішає речі хлопчика на мотузку.

Медсестра дивиться на годинник.

МЕДСЕСТРА

(наче сама до себе)

Вже три години нікого не пускає.

ІНТ. ПЕРЕВ'ЯЗОЧНА. НІЧ

Олексій продовжує вводити по троху розчин, ошупує хлопчика. По мірі зігрівання, сліб від грілки стає більш явним, відрізняючись за кольором від усієї шкіряної поверхні. Хлопчик вже не такий синій, але ще блідий. Олексій бачить, що лід трохи розтанув. Додає лід навколо голови, доставчи його з чистого, алюмінієвого відра. За вікнами темно.

ІНТ. ПРИЙМАЛЬНЯ. НІЧ

На кушетці спить медична сестра. Санітарка п'є чай з сухарем і дивиться на неї. Сестра прокидається, сідає. Приходить до тями.

МЕДСЕСТРА

Ну що там?

САНІТАРКА

Без змін. Я оце думаю може йому чаю, він там вже шосту годину сидить.

МЕДСЕСТРА

Та ні, ти що його не знаєш, зараз полетимо звідти з тим чаєм, сам скаже коли треба. А батьків знайшли?

САНІТАРКА

Знайшли. Там лише бабця стара. Батьки загинули в аварії. Вирішили вже зранку, ну щоб ще її не ховати тут. Воно

зранку такі новини трохи легше. Та
поспить ще трохи. Ще рано.

МЕДСЕСТРА

Та ні, Ви вже йдіть спить мабуть. А
я посиджу.

Санітарка погоджується і нікуди не йде. Сидять вдвох напружені.

ІНТ. ПЕРЕВ'ЯЗОЧНА. РЕЖИМ. РАНОК

Хлопчик ще блідий, але колір його шкіри стає більш натуральним.
Олексій продовжує вливати хлопчику розчин. Видно, що Олексій вже
втомився. Дивиться, що за вікном світає. Хлопчик відкриває очі.

ХЛОПЧИК

Мама

ІНТ. КАБІНЕТ КЛІНІКИ. РАНОК

Олексій дивиться на Андрія.

АНДРІЙ

От він мене і повернув до життя. Я
не пам'ятаю його. Кажуть молодий
був. Але я ж був малим, то він мені
дорослим здався. Може ми з ним
колись і зустрінемося. Навряд чи
звісно. Казали, що його перевели в
інше місце. А тоді він поїхав десь
за кордон. Хочу бути, як він.

Олексій хитає головою. Думає.
машет головой. Думая. Улыбается.

ОЛЕКСІЙ

А где бабушка жила?

АНДРІЙ

Тобто? А.., в селі на закарпатті.

ОЛЕКСІЙ

А ну, сними штаны.

АНДРІЙ

(здивований)

Навіщо?

ОЛЕКСІЙ

Сними, сними. Посмотреть кое-что
хочу. Хочешь, Машу позовём, чтобы
тебе не страшно было?

Андрій соромиться. Не розуміє навіщо.

ОЛЕКСІЙ

На твою леву ногу хочу поглядіти.

У Андрія закралась сумніви. Він знімає штани. На лівій нозі слід від грілки. Олексій посміхається собі.

ОЛЕКСІЙ

Пути Господни не исповедимы.

(задумался)

У каждого врача есть своё кладбище,
тогда у меня мог появиться первый.

Постарайся, чтобы на твоём, по
возможности, крестов не было.

Андрій одягає штани, очі в нього сльозяться.

Олексій підіймає слухалку.

ОЛЕКСІЙ

Маша, принеси мне чай и нашему
новому сотруднику,

(звертаючись до Андрія)

чай? Кофе?

Андрій дивиться на Олексія як на бога, витерши очі, що з них не слухняно котяться сльози. Хоч, Андрій їх стримує.

АНДРІЙ

Чай. Міцний

ОЛЕКСІЙ

Чай, такой же как мне.

ЗТМ

ПРЯМА МОВА, документальна зйомка прототипа ОЛЕКСІЯ:

ТРОФІМЕНКО МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ

поместил в лед, чтобы мозги были в
холоде, потому что в первую очередь
страдает мозг, если мозг согреется
ему нужен кислород, а легкие не
работают, сердце не работает, он бы
умер от асфиксии...

КІНЕЦЬ